

7 Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ LE DIABLE ET MON DROIT, HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE. 8

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνὰ 12 φύλλα Σελήν. 2

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, Δραχ-
μὰς 4

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 84.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὀβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 5 Μαρτίου 1864.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΟΦΟΒΙΑΣ.

ΑΛΦΑ: Ἀρχίζει τὸ Ταμεῖον, ὡς κ' ἐτοῦτο Ἑλληνικά,
Νὰ μᾶς κάνη τώρα μπροῦζα, κάθε ποῦν πρωτομηνιά.
ΒΗΤΑ: Βέβαια, ὠϊμένα! γίνεται ἡ Ἑνωσις, per dio!
Τὸ φωνάζουνε τὰ Κάστρα, ὁ Κωστάκης, τὸ Ταμεῖο! .
ΓΑΜΑ: Γαῖδαρος δὲν εἶνε ὅποιος δὲν τὴν πιθυμάει.
Οἱ Γαῖδαροὶ τὴν ποθοῦνε ποῦ θὰ πέσῃ μὲς τὸ Μαΐ! .
ΔΕΛΤΑ: Δι' ὅλου δὲ μᾶς γνοιᾶζει γιὰ ἔθνη καὶ γιὰ
[ἐλευθερίας]

Πῶς θὰ γένῃ μᾶς λυσισιάζει ἡ Λιρῶνα μας Λουφές.
ΕΥΙΑΟΝ: Ἑλλὰς καλῆσαι στορισμένη στὸ Χαρτί,
Μὰ ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ὄντις σμιζοῦμε μαζή.
ΖΗΤΑ: Ζήτω ὅποιος πληρώνει, ζήτω ἡ λίρα ἡ χρυσή.
Μὰ ὄντις λείψῃ καὶ ἡ λιρούλα, ζήτω λέμε καὶ ἡ δραχμή.
ΗΤΑ: Ἥλιος τοῦ Κόσμου τὸ χρυσὸ εἶνε στεφλίνι,
Ἄστρα εἶνε τὰ Φαρδίνια καὶ Σελήνη τὸ . . Σελλήνη . .
ΘΗΤΑ: Θάνατος θενᾶνε ἡ Ἑνωσις γιὰ τὰ Νησιά.
Ἐπὶ γλύφουρα ποῦ θάρτη, νάτανε πλέον ἀργά . . .
ΙΟΤΑ: Ἰσα τὰ Καραβία τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα.
Ἄν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ πάλε γλύφουμε κοινάλα.

ΚΑΠΑ: Κάποιοι ποῦ μᾶς λένε ὅπως δὲν τοὺς καίε-
[ται ἡ κάπα,
Ζάρχον γλύφουρα θὰ δείξουν τὸν καυμένον τους τὸν Κ. . .
ΛΑΜΒΔΑ: Λέν πῶς ἡ θυσίαις τοῦ ἐθνικοῦ εἰν' ἱεραῖς.
Μὲν καλλήτεραις ἢ πάσαις ποῦ γιομίζουν ταῖς κοιλιαῖς.
ΜΙ: Μαριόλα Προστασία, πῶς μᾶς παίξεις τὴν Σκουφίτζα!
Θεὶ νὰ κάμῃς νὰ χορέψῃ στὸ Ταμεῖο μας Νοφίτζα!
ΝΙ: Νὰ βλέπαμε τὸ θαῦμα νὰ φτιασθοῦν πάλε τὰ Κάστρα!
Ὡ, νὰ μένανε οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μὴ χάσουμε τὴν Πάστρα!

ΞΙ: Ξυπόλυτοι πολλοὶ μας σοῦ Δραπάνου τὸ Γροφύρι,
Θὰ φαρεύουμε βουδιαδες μὲ γαρίδα ἢ φομοτύρι.

ΟΜΙΚΡΟΝ: Ὁ θεὸς νὰ κάμῃ ἡ Εὐρώπη ν' ἀσκολῇ
Ὀπλισμένη, καὶ ὡς τόσο ἡ Ἑνωσις ν' ἀναβληθῇ.

ΠΙ: Πιὸς ἤθελε πιστέψῃ πῶς ἡ ἴδια Προστασία
Μοναχὴ της παρατάει τὰ νησιά σ' ἀπελπισία;

ΡΩ: Ρωτᾶμε κάθε μέρα πότε ἡ Ἑνωσις θὰ γένῃ,
Μὲ θανάτου ἀγωνία καὶ σὺν καταδικασμένοι.

ΣΙΓΜΑ: Σύνταξι ἀγία, θὰ σὲ λάβουμε ὀλίγοι,
Καὶ θὰ παύσῃς καὶ μὲ μίας σὰν ὁ Ἀγγλος μας μᾶς φύγῃ.

ΤΑΥ: Ταμεῖο τί θὰ γένεις π' ἀρχισες ἀπὸ τὰ τώρα,
Νὰ ἀρνήσῃς κάθε μῆνα τὰ Οὐράνιά σου δῶρα;

ΥΨΙΛΟΝ: Ὑπαλληλία ὑψηλὴ καὶ χαμηλὴ
Θεὶ ν' ἀνεθοκοταθαίνῃς ὅπως θέλουν οἱ Ἱπουργοί.

ΦΙ: Φυλάξτε ὅσοι μπορεῖτε γιὰ τὸν ὄρκο καμμία λίρα,
Δὲν θὰν τὴν ματαῖδῃτε τώρα πλεῖα τὴν κακομοῖρα.

ΧΙ: Χειρότερη κατάρρα δὲν ἐμπορεῖ νὰ μᾶς ἐρῇ.
Πρὶν παυθοῦμε, νὰ παυθοῦνε αἱ Συντάξεις καὶ οἱ Μισθοί.

ΨΙ: Ψιλά πετάει ἡ Ἐλπίδα τοῦ Μισθοῦ, χάνεται σ'
[ἀστρα]

Ὡς πετᾶν μὲ τὰ φουρνέλα τὰ περήφανά μας Κάστρα.

ΩΜΕΓΑΛΟ: ὦ! μεγάλο ποῦ μᾶς ἤρξε ξαφνικό,
Τώρα ἡ Ἑνωσοφοβία δὲν ἔχει ἄλλο γιατρικό!!

ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΑΙ

ΤΩΝ ΦΡΟΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ.

Τὴν γῆν ποῦ τυραννησαμεν πενήντα χρόνους ὅλους,
Καὶ ὁ λαὸς μας εἰλεπε κ' ἐμισσε, σὰν διαούλους,
Ἰδοὺ τὴν καταλειπομένην νὰ μεῖνῃ ἐλευτέρα,
Τὰ κάστρα της τινάζοντες οὐρρά! εἰς τὸν ἀέρα!
Ἡ δόξα μας φωτίζεται εἰς κάθε μας φουρνέλο,
Εἰς κάθε μας οὐρρά!

Κί' αὐτοί, Ζήτω ἡ ἔνωσις! κινδύντες τὸ καπέλλο,
Φωνάζουν ἐν χαρᾷ!

Ἀπαγχονίσεις τοῦ λοιποῦ δὲν ἔχουν νὰ φοβῶνται.
Εἰς πέτρας κ' εἰς ἐρείπια ἀπόδωσ θά κοιμῶνται,
Καὶ μόνον εἰς τὸν ὕπνον των θ' ἀκούσουν μετὰ φρίκης
Τὰ μοῦρε τῶν ὑπνόντων μας, τῆς φοβερᾶς μας νίκης.
Ἢ δόξα μας φωτίζεται εἰς κάθε μας φουρνέλο,
Εἰς κάθε μας οὐρρά!

Κί' αὐτοί, — Ζήτω ἡ ἔνωσις! κινδύντες τὸ καπέλλο,
Φωνάζουν ἐν χαρᾷ!

Τουρκία! τῆς λατρείας μας τὸ εἶδωλον οὐ εἶσαι.
Εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς Ἕλληνας δὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι,
Καὶ δὲν θὰ σὲ ἀνησυχοῦν τὰ φοβερά των κάστρα!
Τὰ κάστρα των ἐκάμαμεν εἰς τρεῖς ἡμέρας πᾶστρα!
Ἢ δόξα μας φωτίζεται εἰς κάθε μας φουρνέλο,
Εἰς κάθε μας οὐρρά!

Κί' αὐτοί — Ζήτω ἡ ἔνωσις! κινδύντες τὸ καπέλλο,
Φωνάζουν ἐν χαρᾷ!

Τοὺς Ἀγγλους δὲν ἐγνώρισαν οἱ Ἕλληνες ἀκόμα,
Πῶς ἔχουν ἄλλα στὴν καρδιά καὶ ἄλλα εἰς τὸ στόμα.
Ὡς τώρα ἐνεπαιζάμεν τῆς γῆς τὰ κράτη ὅλα,
Κί' αὐτοὺς νὰ μὴ γελάσωμεν; Βροντοῦν τὰ τηλεδόλα,
Κ' ἡ δόξα μᾶς φωτίζεται εἰς κάθε μας φουρνέλο,
Εἰς κάθε μας οὐρρά!

Κί' αὐτοί — Ζήτω ἡ ἔνωσις! κινδύντες τὸ καπέλλο,
Φωνάζουν ἐν χαρᾷ!

Ἐπτάνησος! Ἐπτάνησος! μὴ μᾶς ξεχνᾷς νὰ ζήσης,
Ἄλλ' ἐνθυμῶ τὰς φυλακάς. τὰς μαύρας μας ἀλύσεις,
Καὶ ὅταν ἐξορίζαμε τὰ τέκνα σου ὀργίλοι,
Πῶς εἰς τὴν ὑγείᾳ τους πῖναμεν ὡς ἀδελφοὶ καὶ φίλοι.
Τὴν δόξαν σας ἐφώτισαν τὰ τόσα μας φουρνέλα,
Τὰ τόσα μας οὐρρά.

Ζήτω ἡ ἔνωσις! κ' ἐμεῖς, κινδύντες τὰ καπέλλα,
Φωνοῦμεν ἐν χαρᾷ! . . .

(Ἐκ τοῦ Φωτός.)

Κύριε Συντάκτα,

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρίσητε τὰ ἐπόμενα:

Σεῖρά ἀλληπαλλήλων παραδειγμάτων ἀπέδειξε πλέον
ὅτι ὁ συναγωνισμὸς ἐν Ἑπτανήσῳ κατήντησε χλεύη, με-
ταξὺ τῶν πολλῶν, ἰδοὺ καὶ πρόσφατον περὶ τούτου πα-
ραδειγμα.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον 1863 δύο ἐκ τῶν πρωτοπαλλή-
λων τῶν Δικαστηρίων μας οἱ ΚΚ. I. Δεστούνης, καὶ Π.
Βεργωτῆς συνηγωνίσθησαν διὰ τὴν σχολάζουσαν θέσιν
Ἀντιγραμματέως. Ὁ πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν συστηθεὶς Δο-
κιμαστικὸς Σύλλογος, ἀφοῦ μετὰ τὴν περαιώσιν τῶν ἐ-
ξετάσεων ἐστάθμισεν ἐν ὅλῃ τῇ εὐθύτητι καὶ τῇ ἀκρι-
βεῖα τὰ ἐκ τῶν δοκιμίων προκύπτοντα, εὔρεν ὅτι ὁ Κ.

Δεστούνης ἀνεφάνη ἀνώτερος τοῦ Κ. Βεργωτῆ κατὰ 18
σημεῖα, διὸ ἐνέκρινεν αὐτὸν ἵνα προβιδαθῇ εἰς τὴν σχο-
λάζουσαν θέσιν, καὶ συμφώνως πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν διαγω-
νισμάτων κανονισμόν, διεβίβασε τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἐξε-
τάσεών του, περιεχόμενον ἐν τῷ κατωτέρῳ δημοσιευο-
μένῳ πίνακι, πρὸς τὴν ἐν Κερκύρᾳ Κεντρικὴν Ἐπιτρο-
πὴν διὰ τὴν ἐγκρίσιν του. Παρῆλθον ἔκτοτε 5 ὅλοι
μῆνες καὶ ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ ἄνευ τινὸς λόγου δὲν ἐπε-
λαμβάνετο τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅτε ὁ Κ. Δεστού-
νης βλέπων τοιοῦτοτρόπως μηδενίζόμενον τὸν συναγω-
νισμόν, προσήγαγεν ἀναφορὰν ἐξαιτούμενος τὴν ταχέαν
ἐκπεραιώσιν του. Μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῆς ἀναφορᾶς
ταύτης ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τῆς ὑποθέσεως,
καὶ ἐκδίδει τὴν πρὸς τὴν Ε. Γερουσίαν ἐκθεσὶν τῆς ἔ-
χουσας οὕτως: « Ἐξετασθέντων ἐκ νέου τῶν ἐγγράφων
» ἡ Κ. Ε. εὐρίσκει ὅτι ἀποκλειομένου προβλήματος τι-
» νος, περὶ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀμφιβολίας,
» μένει ἀνώτερος ὡς πρὸς τὸν ὁλόκληρον ἀριθμὸν τῶν
» σημείων ὁ Κ. Βεργωτῆς, διὸ συσταίνει τὸν Βεργωτῆν
» τῇ Ε. Γερουσίᾳ ἵνα διορισθῇ εἰς τὴν κενὴν θέσιν Ἀν-
» τιγραμματέως. »

Τῷ Ἐντίμῳ

Π. ΒΡΑΪΔΑ ΑΡΜΕΝΗ.

Γραμ. τῆς Γερουσίας.

(Υπ.) Π. ΚΟΛΧΟΥΑΝ

Πρόεδρος.

Παραλείποντες τοῦ νὰ ἐξετάσωμεν διατὶ ἡ Κ. Ἐπι-
τροπὴ ἀφῆκεν ἐπὶ τοσούτους μῆνας ἀνεκπεραιώτον τὸ
ἀντικείμενον τοῦτο, καθὼς ἐπίσης καὶ διατὶ κατὰ μόνην
ταύτην τὴν περίπτωσιν μετεχειρίσθη τὴν ἀπαραδειγμα-
τιστον ἀσάφειαν καὶ λακωνικότητα, ἥτις ἐν τῇ ἀνωτέρῳ
ἐκθέσει τῆς ἐνοράται, περιοριζόμεθα ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ
καταδείξωμεν διὰ τρόπου μαθηματικοῦ ὅτι τὸ πρᾶγμα
ἔχει ἀντιθέτως ἀφ' ὅσον ἡ Κ. Ε. ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀνα-
φέρει τούτέστιν ὅτι, « καὶ τοῦ προβλήματος ἀποκλειο-
» μένου πάλιν μένει ἀνώτερος ὁ Κ. Δεστούνης, καὶ οὐ-
» χι ὁ Βεργωτῆς, (ὡς ἡ Ἐπιτρ. λέγει) » — ἵνα φθά-
σωμεν εἰς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ἀνάγκη πᾶσα νὰ γινώ-
σκωμεν, α.) Ποῖον τὸ ἀποκλειόμενον πρόβλημα, καὶ ἐ-
πομένως πόσα σημεῖα ὀφείλομεν νὰ ἀφαιρέσωμεν διὰ
τὴν ἀπόκλεισιν αὐτοῦ, β.) Πόσα σημεῖα ἔλαβεν ἐν συ-
νόλῳ ἕκαστος τῶν συναγωνισθέντων — καὶ τότε ἀφαι-
ροῦμεν τὰ σημεῖα τοῦ ἀποκλειομένου προσβλήματος
ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σημείων τοῦ Κ. Δεστούνης, συγ-
κρίνομεν τὸ ὑπόλοιπον, μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν σημείων τοῦ
Κ. Βεργωτῆ, καὶ ἔχομεν μαθηματικῶς τὴν ἀπόδειξιν,
τίς τῶν δύο εἶναι ὁ ἀνώτερος. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς Κ.
Ε. οὐδὲν τούτων προκύπτει, ἡμεῖς ἐπομένως ὑποχρεού-
μεθα νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν.

Τὸ ἀποκλειόμενον πρόβλημα εἶναι τὸ ἐπόμενον —
« Κλάσματα ἀρίστων παρονομαστῶν ν' ἀναχῶσιν εἰς τὸν
αὐτὸν παρονομαστήν πρῶτον διὰ τοῦ πολλ/σμοῦ, καὶ
αὐτὸν δευτέρον διὰ τῆς διαρέσεως. » — Διὰ τὴν λύσιν τοῦ
προβλήματος τούτου προσώφευσε ὁ Κ. Δεστούνης 12 — ὁ
Κ. Δεστούνης, καθὰ προκύπτει ἐκ τῶν δοκιμίων του, ἔ-
λυσε τὸ πρόβλημα διὰ τοῦ πολλ/σμοῦ, ὁ δὲ Σύλλογος,
θεωρήσας τὸ πρόβλημα αὐτῷ πως λελυμένον κατὰ τὸ
ἥμισυ, τῷ ἀπένευσε σημεῖα 6. Ἡ Κ. Ε. ἐκρίνεν ὅτι, ἐ-

πειδὴ τὸ πρόβλημα δὲν ἐλύθη καὶ διὰ τῆς διαιρέσεως οὐδεὶς νὰ ἀποκλεισθῇ, ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι διὰ τὴν ἀποκλείσιν τοῦ προβλήματος τούτου πρέπει ν' ἀφαιρηθῶσι σημεῖα 6. Ἀφαιρουμένων τῶν 6 τούτων σημείων, ἴδωμεν τί προκύπτει.

Ὁ Κ. Δεστούνης, καθὰ ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐπισήμου πίνακος, ἔλαβεν ἐν συνόλῳ σημεῖα. 1047.

Ἀφαιρουμένων τῶν 6 σημείων διὰ τὴν ἀποκλείσιν τοῦ προβλήματος 6.

Τῷ ἀπομένονσι σημεῖα. 1041.

Ὁ δὲ Κ. Βεργωτῆς ἔλαβεν ἐν συνόλῳ σημεῖα. 1029.

12.

Ὡστε ὁ Κ. Δεστούνης καὶ μετὰ τὴν ἀπό-

κλείσιν τοῦ προβλήματος μένει εἰσέτι ἀνώτερος τοῦ Κ. Βεργωτῆ κατὰ 12 σημεῖα.

Καὶ ἐνὶ τοιούτοτρόπως ὑπάρχει μαθηματικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Κ. Δεστούνης εἶναι ὁ εἰς τὸν συναγωνισμόν εὐδοκιμήσας, ἀπεναντίας προβιβάζεται, οὐδὲν ἥττον, αὐτὸς ὁ ἀποτυχὼν, ὡς εἶπεν ἐπομένως ὅστις θέλει, ἐὰν ὁ συναγωνισμὸς ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν εἶναι αὐτόχρημα χλεύη.

Τὰ ὅσα ἐξέθημεν εἶναι γυμνὴ καὶ καθαρὰ ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅστις δύναται ὡς μᾶς διαφεύγει.

Κεφαλληνία, τῇ 2 Μαρτίου 1864. Ν.

Ο. Θ.

ΠΙΝΑΞ ΕΜΦΑΙΝΩΝ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΘΕΝΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΕΝΗΝ ΘΕΣΙΝ ΑΝΤΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Ὄνόματα	Ἀνάγνωσις		Ἰπαγόμευσις		Σύνθεσις καὶ Σύνταξις Γραμματικὴ		Μετάφρασις		Ἀριθμητικὴ	Τεχνικὰ ζητήματα	Σύνολον.
	30	30	150	150	120	150	180	180	150	90	
	Ἑλληνικὴ	Ἰταλικὴ	Ἰταλικὴ	Ἑλληνικὴ	Ἑλληνικὴ	Ἰταλικὴ	Ἐκ τῆς Ἰταλ. εἰς τὴν Ἑλλην.	Ἐκ τῆς Ἑλλ. εἰς τὴν Ἰταλ.			
I. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ.	30		143	150	120	60	173	157	144	70	1047
II. ΒΕΡΓΩΤΗΣ.	30		144	140	108	55	169	153	140	90	1029

(α) Καὶ διὰ τὸ κατώτερον τῆς γραφῆς.

(ὑπογ.) Κ. ΡΙΚΚΗΣ πρόεδρος.
Ε. ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ.
Π. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.
ΙΩΑΝ. ΣΚΩΤΤΗΣ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Β'.

«Ὅσο ψηλότερος τόσο ἀλαλώτερος.»

Ἐτυχε μιὰ φορὰ ὁ Βιζύρης τοῦ Σουλτάνου νὰ ᾔναι ἓνας ψηλὸς, ψηλὸς-ψηλὸς ἄνθρωπος. Ἦταν τότες ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ τριγγήπες εἶχανε στὴν αὐλήτους μπουφόνους καὶ νάνους· καὶ ὁ Σουλτάνος εἶχε τὸ νάνοτον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Βιζύρης ἐξεδόναε θεῖκον. Κάθε ποῦ τὸν ἀπάντανε ἐκαμινότουνε νὰ καταφρονῇ τὴ μικρότητάτου· καὶ ἐκεῖνος πάλαι, ἐπιστρέφοντας τὴν καταφρόνησι, τοῦ ἔλεγε πῶς ἡ ὄψις ὅλη τοῦν ψηλῶνε συνίσταται στὰ μακράτους κόκκαλα, πῶς τὸ κρέας τους δὲν ἀρξίζει τὸ κρέας τοῦ μακελιῶ, καὶ τὸ λίκνισμα τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος ἐστὶν

ση, ὁμοιάζει μὲ τὸ λίγο καὶ ἄνοστο πνεῦμα, τοῦ λάγγε-ρου καὶ ἄλλα τέτοια τοῦ ἔλεγε.

Ἐσυνέθηκε ὅμως ὁποῦ τ' ἀπαντήματα τοῦτα εἶχανε διάφορη τὴν ἐπιρροὴν στὰ πνεύματα τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου· ἐπειδὴ τὸ νάνο, τὸν ἐστερεόνανε πάντα περισσό-τερο στὴν ιδέα του, ἐνῶ τοῦ Βιζύρη τοῦ ἐκλονίζανε πάν-τα περισσότερο τὴ δική του. Ἐακολουθώντας ἡ ἀστείότη-τες καὶ ἡ λογομαχίαι του μὲ τὸ νάνο, ὁ Βιζύρης ἄρχισε νὰ ὑποπεύη μὲ τὴν ἀλήθειαν μὴν πραγματικῶς οἱ ψη-λοὶ ἔχουνε λιγότερον νοῦν ἀπὸ τοὺς ἀλλοὺς· καὶ ἐνδιαφε-ρόμενος γιὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀπεφάνετο νὰ ἐρευνῇ καὶ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.

Μιὰ διαταγὴ ἀκολουθῶς διαλαλημένη σ' ὅλην τὴν πρωτεύουσαν, ἐδιόταξε τοὺς ψηλότερους τῆς Κωνσταντι-νουπόλεως νὰ παρουσιασθῶν ἀμέσως στὸ Βιζυράτο· καὶ τοὺν ἀκόμη ἐθάλη νὰ τελειώσῃ τὸ διαλάλημα, ὁ Βιζύρης

εἰδοποιήθηκε πῶς τρεῖς ψηλότατοι ἐπροσμέναν τὸς διαταγέστου.

— Μπάστε, λέει, πρῶτα τὸν ἔνανε.

Πραγματικῶς, τοῦτος ἦταν ἓνας ψηλὸς, ξεντρέλιαστος καδινέλαις, μακροκούκκαλος, ποὺ τὸ πρόσωπότου δὲν ἔλεγε τίποτα. καὶ μόνον μία μεγάλη κοψιὰ τοῦχε σκιζόμενο ἀπὸ τ' ἀπάνου ὡς κάτω ὅλο τὸ μάγουλο.

— Βρὲ τειν' αὐτὸ ποὺ σκάμανε! Φωνάζει ὁ Βιζίρης. Εἶσαι ἐρὲ καυγαντοῦς ἐσύ;

— Ἐγώ, λέει ἀφέντη, καυγάδες πάντα μετὰ τὴ γυναῖκα μου Μὰ ποὺ νὰ σοὺ τὰ πῶ, ἀφέντη, τὰ ὅσα . . .

— Πέσμουτα βρὲ, τὸ θέλω. Χάιντε λέγετα, ἡ γυναῖκάσου βρὲ, σοὺ τόκαμε αὐτὸ τὸ σημάδι;

— 'Σὺν τὸ θέλεις, ἀφέντη, νὰν τὸ ἀκούσης, Μία φορὰ τῆς ἐθάληκε πῶς ἤμουνα ἀρρώστος. Ὅσα καὶ ἂν ἔκαμα γιὰ νὰν τὴν καταπείσω πῶς ἤμουνα καλὰ, ἐσταθήκανε ἀνοφέλευτα, ἐχρειάσθηκε νὰν τὴν εὐχαριστήσω, κ' ἐγδύθηκα κ' ἐπεσα στὸ κρεβάτι ἡ γυναῖκάμου τότες ἦλθε καὶ μ' ἐσκέπασε μετὰ παπλώματα καὶ μετὰ μαξηλάρια. . . . ἦταν ἄλονάρης ἀφέντη. . . κ' ἐπειτα μ' ἐκλειδωσε μέσα κ' ἐβγήκε, λέγοντας πῶς πάει γιὰ τὸ γιαντρὸ. Ὁ γιαντρός μας ἀφέντη, εἶν' ἐκεῖνος ὁ νέος ὁποῦ ἔχεις ὑπάλληλο στὸ γραφεῖσ σου.

— Καὶ εἶνε βρὲ γιαντρός ἐκεῖνος ὁ νέος;

— Ἔτσι λε' ἡ γυναῖκάμου! Ἐγὼ ἐστάθηκα κ' ἐπρόσμενα ὥρες πολλὰς στὸ κρεβάτι, μὰ ἡ γυναῖκα μου δὲν ἐρχότουνε. Ὡς ὅσο ἐπείνασα, καὶ τότες ἐσηκώθηκα κ' ἐπῆρα κ' ἐψῆσα δυὸ αὐγὰ, καὶ τᾶφερα στὸ κρεβάτι γιὰ νὰν τὰ φάω. Εἶχα ἐν ἀπὸ δαῦτα ξεφλουδισμένο, κ' ἐτοίμαζόμουνα γιὰ ν' ἀρχινήσω, ὄντις ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίν' ἡ γυναῖκάμου μετὰ τὸν ἱατρὸ! ἐγὼ μετὰ τ' αὐτὸ στὸ χέρι, τᾶχασα, ἐσκοτίσθηκα, καὶ, γιὰ νὰ κρύψω τ' αὐτὸ τὸ βάλαι μεσ' στὸ στόμα μου: ἀπὸ τούτην τὴ μάντα ποῦναι ἡ κοψιὰ. Δὲν ἀνανοήθηκα ἀφέντη πῶς τ' αὐτὸ ἔκανε ὄγγο στὸ μάγουλόμου.

— Καὶ δὲ σ' ἔκαιγε ἄνε βρὲ;

— Μ' ἔκαιγε, ἀφέντη, μ' ἔκαιγε: μὰ τὸ ὑπόφερνα γιὰ νὰ μὴν ἰδοῦνε πῶς εἶχα αὐτὸ μεσ' τὸ στόμα μου. Ἔτσι ἦλθε ὁ γιαντρός καὶ μ' ἐρώτησε τεῖχα. Ἐγὼ μετὰ τὸ σόμα πιασμένο, δὲν ἐμπόρουνα νὰ μιλήσω, ἡ Φωτιά ἐκείνη μοῦ εἶχε ἀνάψει τὸ προσωπο, μοῦ ἔδωσε στὸ κεφάλι, καὶ τὰ μάτια μου γιομάτα δάκρυα, δὲν ἐξεχώριζα τίποτα. . . μόνον ἄκουσα τὸ γιαντρὸ ποῦπε «τοῦτο εἶνε ποινίδι» Τὸ ζούλιζε καλὰ μετὰ τὸ δάκτυλότου, καὶ εἶπε πάλαι « ὦρμο » Ἐγὼ δὲν ἤξερα τί εἶχε νὰ κάμη, ὄντις ἄκουσα μιὰ σουριδιααά! . Ἐτούτη ποὺ βλέπεις ἀφέντη.

— Καὶ σὸ βγάλε ἐκεῖθεν τ' αὐτὸ!;

— Ἔτσι λε' ἡ γυναῖκάμου ποῦταν ἐδεκεῖ, Γιατὶ ἐγὼ ἀφέντη, δὲν ἤξευρα ποῦλιδ' τί μοῦ ἐγενότουνε.

— Βρὲ, βρὲ, βρὲ, ψηλὸς ποῦσαι!!!

Ὁ Βιζίρης ἐχάρισε χίλια γρόσια τοῦ ψηλοῦ ἐκεῖνον καὶ τοῦπε χαῖντε. Ὁ Βιζίρης ἐκεῖνος ἦτον ἴσως ὁ πλεόν νοήμων ἀνάμεσα στοὺς ψηλοὺς, ἐνταυτῷ ἦτον καὶ καλὸς καὶ φιλόνηστος, καὶ ἐθεωροῦσε σὰ χρέος του νὰ βοηθῇ κάθε ἄνθρωπον, μὰ ξεχωριστὰ τοὺς ἀδικημένους ἀπὸ τὴ φύση.

Ἔτσι ἐβγαίνε ὁ πρῶτος ψηλὸς, κ' ὁ Βιζίρης ἐφώναζε γιὰ τὸ δευτέρονε. (1)

(Ἀκοιουθεῖ.)

— Ὁ ἐκ Μεσολογγίου ἐλλογιμώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνθίμος, προτιθέμενος τὴν ἐκδοσὶν Λογικῆς τοῦ περιωνύμου σχολάρχου Γεωργίου Γαζῆ, μᾶς ἐπεμψε ἐπὶ τούτου Ἀγγελίαν τὴν ὁποίαν θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τοὺς φίλους τῶν ἐπιστημῶν.

Προσκαλοῦμεν ὅθεν τοὺς βουλομένους νὰ γίνωσι σὺνδρομηταὶ νὰ προσέλθωσι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

— Παρακαλοῦμεν ὅλους ἐν γένει τοὺς Καθιστερῶντες Σὺνδρομητάς μας νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν παραλαβῶν μας, διότι δὲν εἶνε καλὸν νὰ μᾶς εὐρῇ ἡ ἔνωσις μετὰ ἐκκρεμαῖς Λογαριασμοῦς, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ παρὼν εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος τῆς ἐξαμηνίας ἀριθμός.

Ὁ Κύριος Ἀνδρέας Λασκαράτος εἰδοποιεῖ ὅσους ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τοῦ ζητοῦν τὰ γραφθέντα του, ὅτι, εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ Κυρίου Παύλου Κομποθέκαρα παλοῦνται, *Τὰ Μυστήρια τῆς Κεφαλοντίας.*

Ὁ Λύχνος.

Ἡ Καταδρομὴ ἐξαιτίας τοῦ Λύχνου.

Sofferenze e Osservazioni nelle prigioni di Cefalonia.

Signor Redattore.

Servano quaste poche parole, dettate dal cuore, a far manifesta la mia gratitudine verso tutto il Pubblico più colto, e specialmente verso le gentilissime Signore del Paese che in ogni modo m' incoraggiano colla loro intelligente approvazione durante tutta la stagione, e m' onorarono, con straordinaria bontà, della loro bella presenza nella sera della mia Beneficiata.

Mi resterebbe a ringraziare un prezzolato sedicente Poeta che, sotto il simbolo Figaresco d' un par di cesoje, ha voluto sfamarsi a mie spese, non volendo però confondere l' amabile col disprezzabile, lo farò separatamente, come pure mi riservo di ringraziare alcune educatissime persone che di nascosto e di notte, hanno avuto il coraggio non comune d' insultare una donna.

LAURA GIORDANO.

(1) "Ενας βασιλεὺς τῆς Περσίας (Federico Guglielmo) εἶχε ἐνα τάγμα στρατιωτῶν ἀπὸ τοὺς ψηλοτέρους ὅπου ἡμῶρες τὰ εἶδη σ' Ἐνῶση καὶ Ἀσία Ὁ χαμηλότερος αὐτῶν εἶχε ἐφτά πόδια ὕψος! Ὁ ταν ἡ Αὐτοῦ βασιλεὺς ἐβγαίνε ἐξ αὐτοῦ μετὰ ἀνάξι εἶχε δύο ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς τοῦτον βασιλῆα-ξερβία εἰς τὸ ἀμάξιτον, οἱ ὁποῖοι εἰδῆναι, ἡ ἐμπορούσαν νὰ δόσουν τὰ χέρια ἀπ' αὐτοῦ ἀπὸ τ' ἀμάξι!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL.53.42.Φ2.0075

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ